

Perhepalvelija

Mitkä ihanteet ovatkaan usealla nuorella tytöllä kuullessaan että on piikapaikka valmiina jos vain lähtee. Heidän ainoat ajatuksensa ovat kaikesta siitä huvista mitä heillä tulee olemaan. Ja mitenkä he voivat sitten ostaa itselleen niitä kauan kaivattuja vaatteita.

Mitä suuremmat ovat heidän toivomuksensa sitä suuremmat ovat heidän pettymyksensä perille päästyään. Palvelijattarena oleminen ei olekkaan niin helppoa kuin usein on kuviteltu.

Se kolme tai neljä dollaria viikolta minkä he saavat vasta-alkavana ei ole tarpeeksi riittävä edes kaikista välttämättömiin tarpeisiin puhumattakaan sitten huvituksista. Ja jos joku on kyllin uskalias pyytääkseen lisää palkkaa vastauksena on että saa lähteä tiehensä jos ei tykkää olostaan. Myöskin saavat nuo tytöt kuulla että saisivat olla kiitollisia saadessaan palkan kokemattomana. Vaikka tosiasia on että emännät useinkin ottavat nuoria ja kokemattomia tyttöjä saadakseen heidän taipumaan tahtoonsa. Ainoastaan aniharvat kokeneet saavat kahdeksan tai kymmenen dollaria viikolta. Täten on ainakin keskivaltioissa.

Mitä tulee työn paljouteen niin sillä ei ole mitään määrää nykyaikana. Tyttöjen täytyy tehdä kaikki työt; keittäminen, siivoaminen, lasten hoitaminen, ja vieläpä usein on pyykkääminen ja silittäminenkin.

Työpäivän pituudella ei ole mitään rajoja. "Nira" ei ainakaan ole helpoittanut perhepalvelijain asemaa. He kyllä ovat saaneet kahdeksan tuntisen työpäivän niinkuin eräs puhuja mainitsi, ninittäin täytyy tehdä kahdeksan tuntia aamupäivällä ja kahdeksan tuntia iltapäivällä.

Useissa paikoissa, missä ennen oli kaksi tai kolmekin tyttöä nykyään on ainoastaan yksi. Emännät sanovat että heidän täytyy niin tehdä kun keran on huono aika ja heillä ei ole varallisuutta maksaa enempää, tai pitää kahta tyttöä.

tämiseen, kun me vanhempi väestö vaan kykenisimme ja voimiamme säästämättä ryhtyisimme tuota janoa tyydyttämään. Työläisnuoriso siis luokkatietoiseksi. Työmme tässä tehtävässä on jo alulla, vaikka vielä heikosti. Silloin vasta nuorison luokkavalistustyö kulkee harppa-askelin eteenpäin kun se itse sen edistämiseksi keskuudessaan toimii. Nyt viivyttämättä on meidän tehtävämme ohjata kehityksen pyörteissä kulkevan nuorisomme kasvatus oikealle väylälle teollisuusunionismin — I. W. W:n tuntemiseen.

Mitä tulee palkkaan, niin usein kuulee väitöksen että perhepalvelijat ovat paremmassa asemassa kuin naiset jotka ovat konttoreissa tai muissa senlaisissa töissä. Saavathan he ruuan ja asunnon vapaasti joten koko palkka jää muihin tarpeisiin. Vaikka kaikki palkka jääkin "puhtaaksi" niin ei palvelijan elämä ole silti kehuttava, sillä eihän hänellä ole vähääkään vapautta. Aina on vain toisen käskyn ja valvonnan alaisena ja on siis sanan täydessä merkityksessä orja. Torstai ja sunnuntai, tai ainakin joka toinen sunnuntai pitäisi olla vapaa-päiviä. Mutta useasti tapahtuu, että torstaina ei pääse lähtemään ennen kello kahta ja sunnuntaina ei pääse ollenkaan kun on ehkä vieraita tulossa. Kumpanakin päivänä on tehtäviä yhtä paljon kuin muinakin päivinä mutta täytyy juosta nopeammin ympäri huoneita aamupäivällä.

"Piian" asuinhuone on tietysti huonoin mitä talosta löytyy. Tavallisesti se on kolmannella lattialla, missä ihan paleltuu kylmällä ilmalla. Olen myöskin tavannut paikkoja missä huone on kosteassa kellarissa ja toisinaan ei ole ollenkaan omaa huonetta.

Näiden kaikkien puutteellisuuksien pääsyynä on järjestyttömyys. Tällä alalla, jos missään, ovat työläiset huonosti järjestyneet. Tähän on kyllä ollut useitakin syitä. Ensiksi, ovat työläiset aina työnantajain kanssa kosketuksissa mikä aiheuttaa jonkunlaisen ystävyuden tunteen niiden välille. Myöskin ovat he yksilöinä pelanneet napista kun on ollut pelko paikan menettämisestä tai huonoista todistuksista. Myöskin yksi tärkeä seikka järjestyttömyyteen on että he eivät ole perustaneet. Ovat vain ajatelleet, että ei heidän tarvitse kauan tehdä sitä työtä kun pääsvät naimisiin. Tietysti luokkatietolinen nainen ajattelee toisin.

Mutta jos perhepalvelijat järjestyisivät yhteen taloudelliseen järjestöön niin saisivat olonsa parantetuksi. Kuten esimerkiksi tapahtui Denverissä, Colu. v. 1915. Siellä olivat perhepalvelijat järjestyneet I.W.W:hen. Heidän suunnitelmansa oli pitää yksityiskohtainen rekortti kaikista työpajoista. Suunnitelma toteutui. Tämä oli suuresta merkityksestä, sillä silloin naiset tiesivät missä paikoissa voi työskennellä. Myöhemmin he lakkoutuivat paremman palkan puolesta mutta kun rekortit hävitettiin työnantajain toimesta heidän toimintansa jokseenkin hävisi. Jälkeenpäin samaa tapaa yritettiin käyttää muissa paikoissa saavuttamatta suurempia tuloksia, sillä heillä oli yllämainitut esteet.

Mutta nämä vastukset eivät saisi meitä lannistaa. Päinvastoin täytyisi yrittää tehdä enempi ja enempi vallistustyötä perhepalvelijoidenkin keskuudessa ja saada heidät järjestymään teollisuus unioniin numero 460.